

Докторка Јелена Рабијац, атласолог

**ПОШТУЈЕМ МЕДИЦИНУ,
АЛИ НЕ ВИШЕ ОД АТЛАСОЛОГИЈЕ**

Дуго сам размишљала како да започнем своју причу. Како да дочарам људима своју прву трећину живота. Схватила сам да идеалног почетка нема и да опсесија идеалношћу често може да нам украде проста уживања која чине живот, исто као када се чувамо у високим тврђавама сопственог ега.

Као девојчици ми је дијагностикована сколиоза. „Растеш укриво, крива су ти леђа, гледај каква си.“ Професори су ми рекли да ћу морати да носим мидер, уз „штета, слатка девојчица“. А ако се стање буде погоршавало, мораћу у Италију на операцију како би ми уградили две чврсте, јаке шипке у леђа. Друге званичне опције није било.

Трачак наде, који ме је у суштини спасао је жена „костоломац“ код које сам пар пута отишла. Деца су ме у школи испитивала зашто стално носим две мајице чак и када је лето. Ја сам себе исто питала ноћу. Нисам хтела да се дружим јер би ме неко некада можда случајно дотакао и открио моју тајну. Почетком средње школе нисам хтела да излазим, „шта ли ће момци мислити о мени, па да, ја се сигурно не бих никоме свидела“. Када бих се поверила некоме, рекли би ми „да, али и дебели људи исто имају проблем, па се не жале“. Размишљала сам како је можда ипак лакше истопити маст него исправити кости. Одрасли или нису разговарали са мном о „томе“ јер, сигурно ће ме повредити ако буду покушали, или би ми дали један, врло разуман, „одрасли“ одговор: „Али, мидер чини да кичма не настави да се криви. И то је боље него да настави да се криви.“ Нико није говорио о излечењу. Само о контроли штете коју нисам изазвала нити сам на њу имала утицаја. Зашто? Зашто ја и зашто се мени ово дешава и зашто не могу да урадим ништа поводом овога? Зашто ме моје тело не слуша? То је МОЈЕ тело! Зар оно не би требало да ради и изгледа онако како ЈА хоћу??? Верујем да сам зато постала бесна. Љута. Озбиљна. Нисам схватала шалу јер је шала значила напад. Напад на мене већ тада измучену друштвеним прохтевима, сопственим интерпретацијама и туђим неразумевањем. Међутим, усред свих тих буктећих осећања која су топила размишљања на неспојиве делове, одавно је једна јасна мисао била искристалисана. Постаћу лекар.

Особина коју сам највише волела код себе је потреба за сазнањем како живи и неживи свет функционше око мене. Упарите то са тврдоглавошћу и добили сте мене. Јесте, личност је комплексна творевина која се не може тако лако дефинисати, али су, верујем, претходне две особине оне које су ме довеле до краја медицинског факултета. Уз пар изузетних професора које називам Учитељима – јер је та реч тако одговарајућа. И једно омање брдо чоколада... Од мене се очекује да се сложим са чињеницом да је медицински факултет тежак. Да, „тежак“ је око 25 тона. Што нас доводи до тога да је тежина лоша јединица мере за нешто што хоћете да радите. Не могу да кажем да волим медицину. Волим људе. Медицина је само средство које ми омогућава да покушам да помогнем људима да заволе сами себе како бих онда и ја могла са лакоћом да их волим.

Али, ја никада нисам престала да трагам. Не зато што сам себи заповедала да морам бити упорна, морам истрајати, не смем одустати... већ зато што ме је нешто одвлачило од тога да се помирим са оним каква сам. Психолози нас саветују да се помиримо са оним ко смо и какви смо, кажу да једино када прихватимо себе можемо живети слободно. Права нада, изгледа, заиста последња умире.

Сећам се како сам на интернету, из ко зна ког разлога, наишла на информацију о „намештању“ атласа. Сећам се врло добро момента када ми је „кликнуло“ – посете костоломки су имале неки ефекат и сигурно је да бих била у много лошијем стању да нисам одлазила код ње, али оно што је она радила било је локализовано само на кичми. Баш зато што смо ми бића која ходају усправно, ако први пршљен стоји неправилно, услед притиска тежине главе, СВИ пршљенови ће се поравнати по оном првом! Зар то није тако логично и тако јасно? Кичма је изузетан биолошки систем и, иако личи на механички склоп, она само наликује на то. Када будете следећи пут посматрали пролазнике док седите на клупи у парку, обратите пажњу на положај тела људи и схватићете да постоји толико варијанти облика кичме колико и људи, а да не причамо колико се кичма мења током живота, па чак и у току једног дана!

Схватила сам да би ту могло да се крије решење. Чак сам обавестила и своје родитеље који су ме скептично гледали, али ја сам осећала да морам да пробам. Просто, дилеме није било, по законима физике, то је било то! Међутим, прича се није одвијала онако како сам ја очекивала...

Психолози такође имају тенденцију да тврде да су случајности много чешће него што ми сами то мислимо, а да значај и повезаност дајемо у односу на утицај који је био извршен на нас, свесно или несвесно. За мене, ово је занимљива анегдота, али ако се не можемо осврнути на живот и повезати тачке догађаја који су нас моделовали да постанемо ово што јесмо, тешко да можемо наћи суштину живота.

Тако сам ја, ни не слутећи, наишла на антропософску медицину, грану медицине која се примењује уз стандардну, школску медицину, и говори о томе да поред материјалног, постоји и нематеријално. Да све што видимо има свој невидљиви пандан. Тај невидљиви део нас самих изучава духовна наука у Гетеануму, институту који се налази у Дорнаху, у Швајцарској. Имају диван став: „сваком своје“ – ако имамо посла са физичком траумом, не покушавајмо да лечимо нечију душу, већ тело. С друге стране, ако имамо проблем са инфекцијама, запитајмо се који је дубљи проблем, можда невидљив, који је омогућио микроорганизмима да се толико развију да представљају проблем? На крају крајева, микроорганизми су свуда око нас и ми сви треба да смо константно болесни, али ипак није тако. То постизање равнотеже између здравља и болести, које нас увек начини бољима, отпорнијима, омогућава нам да делујемо у својој ближој и даљој околини као индивидуе – које покушава да разуме, подржи и излечи антропософска медицина.

Са, сада већ мало промењеним ставовима и погледима на свет, атлас сам наместила код Предрага Ђорђевића марта 2016. Свидело ми се како то ради, јер види оно што сам ја само донекле видела а више наслућивала... Најзад је неко обратио пажњу на положај мог коштаног система, и гласно говорио о томе, и знао шта да предузме поводом тога! Разумео је односе коштаних структура, видео их је онаквим какве оне заиста јесу, што је мени било врло битно, јер свако ко је полагао анатомију зна колико су важне добра оријентацију у простору, добра имагинација и брза и окретна способност повезивања узрочно-поседичних веза у коштаном-зглобном систему.

Након што ми је Предраг Ђорђевић врло стрпљиво објаснио оно што види и ја се сложила са оним стварима које сам знала и у моменту схватала оно што сам превидела, после намештања осетила сам како су ми шаке постале топле. Била сам врло срећна због те реакције, јер сам схватила да ми се прокрвљеност побољшала. Ноћ сам прилично мирно провела, али сам зато цео следећи дан провела у кревету са боловима у мишићима, који су подсећали на симптоме грипа. Другог дана сам осетила болове у рису левог стопала, а након тога свака даља реакција је била толико суптилна да је нисам приметила, осим главне – годину дана касније увијање главног пршљена који води у сколиозу је не само престало, већ се вратило уназад! Није ли занимљиво како некада не можемо ни да претпоставимо какве ће се промене у нама самима дешавати иако имамо прилично јасну спознају себе самих?

Свој живот са сколиозом настављам уз наду и подршку Препорода. Још увек се у току ноћи будим и стављам руку на свој стомак како бих се уверила да мидера заиста више нема. Свако јутро када се пробудим прстима пређем дуж кичме да видим како данас стојимо. Предраг каже да прича још увек није завршена. А ја му верујем. Јер, као што знам да је сва мука и патња кроз коју сам прошла као дете имала тачно одређен разлог и функцију да доведе моју душу и мој дух у стање у којем се сада налазе, тако жељно ишчекујем да видим чему ће живот покушати даље да ме научи.

Део моје мисије је да не дозволим да ниједна девојчица коју будем срела на свом путу, прође кроз оно кроз шта сам ја прошла (осим ако сама свесно то не одабере, јер поштујем туђу вољу).

Која је Ваша мисија?

**Најпре је Учитељ њој решио медицински нерешив проблем, а потом јој је у руке предао златан занат, како би људе водила пречицом до здравља:
Докторка Јелена Рабијац са сертификатом Предрага Ђорђевића**